

בש"פ 5594/23 - מדינת ישראל נגד עיאד אבו עסא, מוחמד בלאלו, שרחביל עודה, ג'האד עביאת

בית המשפט העליון

בש"פ 5594/23

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיבים: 1. עיאד אבו עסא (פורמלי)
2. מוחמד בלאלו
3. שרחביל עודה
4. ג'האד עביאת

בקשה (ראשונה) להארכת מעצר, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

בשם המבקשת: עו"ד מסעד מסעד

בשם משיב 2: עו"ד איתי כהן

בשם משיבים 3-4: עו"ד נטלי אוטן; עו"ד אלעד אזולאי

החלטה

לפניי בקשה ראשונה לפי סעיף 62(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) (להלן: חוק המעצרים), התשנ"ו-1996, להארכת מעצר משיבים 2-4 (להלן: המשיבים) החל מיום 31.07.2023, או עד למתן פסק דין בת"פ 54333-10-22 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

1. למשיבים כולם, יוחסו עבירות של תקיפת עובד ציבור על-ידי שלושה או יותר, לפי סעיף 382א(ב)(3) לחוק

עמוד 1

העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); תקיפה וחבלה ממשית על-ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382(א) לחוק; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק. לפי המפורט בכתב האישום, בתמצית, המשיבים איימו על סוהר בכלא "דקל" שבו הם ריצו עונשי מאסר; ולאחר מכן היכו אותו בבעיטות ובאגרופים בפניו ובכל חלקי גופו בעודו שרוע על הקרקע. כמו כן, המשיבים תקפו, בצוותא חדא, שני סוהרים אחרים אשר נזעקו לעזרת הסוהר שהותקף על-ידם, ולאחר שהסוהר הופרד מהמשיבים, רץ משיב 4 והשליך אבן לעבר הסוהר שפגעה בו בחזהו.

2. יובהר, כי המשיבים מצויים כעת בעיצומו של עונש מאסר מאחורי סורג ובריה בגין עבירות קודמות שבהן הם הורשעו.

3. מדובר אפוא במקרה שבו השאלה איננה האם להורות על מעצר המשיבים, או על שחרורם לביתם; אלא, האם יש להורות על המשך מעצרם במקביל למאסרם, או שמא ניתן להסתפק בכך שהם יוותרו מאחורי סורג ובריה בבית הכלא, כחלופת מעצר, במסגרת ריצוי מאסרם כאמור (לדין בסוגיה זו, ראו: בש"פ 4477/21 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקאות 2-3 (04.08.2021)). כן יוער, כי הבקשה בעניינו של המשיב 1 נמחקה לבקשת המבקשת; וכי בהחלטת מיום 24.07.2023, הוריתי, בהסכמת המשיבים, על הארכת מעצרם עד למתן החלטה אחרת.

4. ובחזרה לענייננו. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. בדיון מיום 25.01.2023, נתנו המשיבים הסכמתם למעצרם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

5. משלא הסתיים משפטם של המשיבים בחלוף תשעה חודשים, הוגשה הבקשה להארכת מעצר שלפניי, בה נטען כי המעשים המיוחסים למשיבים ועברם הפלילי המכביד, מלמדים על מסוכנות גבוהה; וכי ממילא המשיבים הסכימו למעצרם עד תום ההליכים, והם מרצים כיום עונש מאסר בפועל. עוד הודגש, כי הצורך בהארכת מעצר ביחס למשיב 3 מתחדד שעה שהאחרון צפוי להשתחרר ממאסרו במועד קרוב יחסית, כבר בחודש פברואר 2024. אשר להתקדמות ההליך העיקרי, נטען כי לאחרונה ניתן מענה לכתבה אישום וכעת קבועים 3 מועדי הוכחות לחודשים אוקטובר ונובמבר 2023.

6. בדיון שהתקיים לפניי, טענה המבקשת כי הטעם העיקרי שבגיננו היא מבקשת להורות על המשך מעצרם של המשיבים, נעוץ בחשש שתקופת ריצוי המאסר של המשיבים תסתיים והם ישוחררו ממאסרם במועד קרוב. מנגד, באי-כוח המשיבים התנגדו לבקשה, תוך שהבהירו כי לא עומדת על הפרק אפשרות לשחרורמוקדם של מי מהמשיבים. לפיכך, נטען, כי אין הצדקה להותיר את המשיבים במעצר חלף מאסר, וכי מעצרם מגבילם את זכאותם להטבות שונות כאסירים מן המניין.

7. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים מזה ומזה, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להורות על העברת המשיבים לחלופת מעצר בדרך של מאסר.

8. כידוע, בבקשה להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים, על בית המשפט לאזן בין זכותו של הנאשם לחירות ובין שמירה על האינטרס הציבורי-תוך התייחסות, בין היתר, לפרק הזמן מאז נעצר הנאשם, למסוכנות הנשקפת ממנו, לחומרת העבירה המיוחסת לו ולקצב התקדמות ההליך. בשים לב למכלול השיקולים הללו, יבחן בית המשפט את האפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחירות הנאשם פחותה (בש"פ 843/23 מדינת ישראל נ' גיאורגדזה, פסקה 8 (06.02.2023)). כפי שנקבע בפסיקה, מאסר עשוי לשמש כחלופת מעצר אשר מגשימה את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחירות הנאשם פחותה (ראו למשל: בש"פ 5062/22 מדינת ישראל נ' קורל יאונה, פסקה 7 (04.08.2022)); בש"פ 8344/17 מדינת ישראל נ' פלוני (05.11.2017)).

9. הנתון המטה את הכף בענייננו הוא הצהרת באי-כוח המשיבים, שלא נסתרה על-ידי המבקשת, כי שחרור מוקדם של המשיבים ממאסר אינו עומד על הפרק לעת הזו, וכי אף לא אחד מהמשיבים צפוי להשתחרר ממאסר לפני חודש פברואר 2024. בנסיבות אלה, מצאתי כי בשלב זה ניתן להסתפק בהמשך ריצוי המאסר של המשיבים, כאסירים מן המניין, תוך קביעה כי הם לא ישובצו לסבב חופשות עד לתום תקופת מאסרם או עד להכרעת דין בעניינם בת"פ 54333-10-22, לפי המוקדם. לא למותר לציין, כי ככל שישתנו הנסיבות ויתעורר חשש ממשי בדבר שחרור המשיבים ממאסר בטרם סיום ההליכים המשפטיים נגדם, שמורה למבקשת הזכות להגיש בקשה מתאימה להורות על מעצרו, ואיני נוקט כל עמדה ביחס לבקשה כזו.

10. סוף דבר: הבקשה נדחית, בכפוף לאמור בפסקה 9 לעיל.

ניתנה היום, ט"ז באב התשפ"ג (3.8.2023).

ש ו פ ט